

Hồi 10

Hoàng Sa Thân Thượng Cường Thi Tẩu
Ngọc Nữ Phong Tiên Ma Trận Tiêu

Mấy ngày sau, thư phó ước đến tay ba đại ma đầu. Chúng đã nhận lời quyết đấu với phe bạch đạo vào ngày rằm tháng tám tại bãi cát Hoàng Sa Than, cạnh bờ bắc sông Hoài.

Đồng đạo võ lâm rất tin tưởng vào thắng lợi của phe mình. Với bản lĩnh của Tam Tuyệt Thiên Tôn, Công Tôn Vô Hối, Đồ Thần, Chí Tôn cung chủ, bọn ma đầu chắc chắn sẽ bại vong.

Để đề phòng bọn tà ma dùng quỷ kế, Hoài Dương phái đã cho đệ tử canh giữ, tuần tra Hoàng Sa Than nghiêm mật.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cảnh cáo mọi người:

- Bọn Phượng Hoàng Tiên Cơ và Song Thần không phải kẻ ngu ngốc mà nhận lời phó ước khi biết chắc mình sẽ bại. Có lẽ họ đã cầu viện được mấy tay đại ma vương ẩn dật. Do đó ai cũng phải cố công khổ luyện mới mong thắng lợi.

Hồ Lô Cái biết Hách lão nói không sai, liền cho đệ tử giám sát tổng đàn Long Phụng Bang ở Lũy Hà. Quỷ Kiếm Lô Xuyên đã đem sáu trăm bang chúng sát nhập vào Long Phụng Bang, nhận chức phó giáo chủ.

Võ công Phượng Hoàng Tiên Cơ kém hơn bốn lão ma đầu kia nhưng nàng thủ đoạn cao cường, đem thân xác mê hoặc mấy lão già dâm dăng nên được giữ ngôi bang chủ. Hơn nữa, nàng còn đem cả bọn cung nữ trung thành dâng hiến cho bọn họ, khiến ai cũng hài lòng.

Lực lượng Dao Môn giữ vai trò chủ soái trong cuộc chiến sắp tới, do đó Vô Hối chuẩn bị rất chu đáo. Chàng gọi Hình Thiết Hán lên. Gã đang say mê luyện pho Dương gia thần thương do Chí Tôn cung chủ truyền lại.

Vô Hối hỏi gã:

- Người đã từng thấy uy lực của những trái hỏa đạn mà Hỏa Thần tung ra ở Phù Dung cốc. Vậy người có thể chế tạo được không ?

Thiết Hán suy nghĩ một lúc, cố hình dung công việc của mình. Gã gật đầu quả quyết:

- Dù chưa thử lần nào nhưng thuộc hạ tin mình làm được.

Chàng biết gã đang say mê diệt nữ của Bạch Tú Hồng nên cười bảo:

- Nếu người thành công, ta sẽ gả Bạch Tiểu Nhu cho.

Thiết Hán năm nay đã quá ba mươi, thân hình thô kệch, ăn nói vụng về nên không dám hy vọng được Tiểu Nhu ưng thuận. Nay có lời hứa của môn chủ, gã mừng như sống lại, xụp xuống tạ ơn và hứa sẽ không phụ lòng chàng.

Vô Hối đã được Bạch Tú Hồng rỉ tai rằng Tiểu Nhu không ghét bỏ gì Thiết Hán, nên mới dám quyết đoán như vậy.

Chàng rất vêu thương thuộc hạ của mình nên giao cho Bạch Tú Hồng nhiệm vụ nắm rõ nội tình trong Đạo Môn. Sự chung đụng của hơn ngàn người khó mà không xảy ra xích mích.

Việc gì Bạch Tú Hồng không giải quyết được thì báo cáo lại với chàng. Sinh ý của Đạo Môn thịnh vượng hơn xưa nhờ uy danh của Vô Hối. Khách thương hồ nào cũng cảm thấy yên tâm khi mướn thuyền của họ.

Số thuyền chở hàng của Đạo Môn được tăng lên gấp đôi vì vậy lò rèn trong tổng đàn có đến hàng trăm công nhân. Họ phụ trách việc bảo dưỡng, sửa chữa thuyền bè và rèn vũ khí.

Thiết Hán đã xuống ở hẳn tại lò rèn để chế tạo những trái cầu gang nhồi hỏa dược. Bạch Tú Hồng động viên gã ngốc này bằng cách cho Tiểu Nhu lo cơm nước hàng ngày. Gã được người đẹp hầu hạ, khoan khoái làm việc không kể ngày đêm.

Vô Hối ném thử mười trái, nổ vang không sót một, uy lực xem ra không kém gì hỏa khí của Mao Thu.

Chàng còn xin phép Thiên Tôn, đem thân pháp Cuồng Phong Ma Ảnh ra dạy cho các cao thủ chủ chốt. Chính nhờ pho kinh công này mà Bích Vân đã đào thoát khỏi tay Quái Lão.

Ba trăm tay cao thủ Cừu Đường cũng ra sức ôn luyện đao pháp và kỹ thuật xạ tiễn. Vô Hối rất tin tưởng vào lực lượng tinh nhuệ này.

Trưa ngày mười bốn tháng tám, Tam Tuyệt Thiên Tôn và Vô Hối dẫn ba trăm thủ hạ đến Tín Dương. Hoàng Sa Than nằm ở bên kia sông Hoài, cách thành chừng mười dặm.

Hoài Dương bang đã dành sẵn cả một tòa khách điểm cho Đạo Môn. Nhạc phụ và nhạc mẫu của chàng cũng đi chung. Họ ở lại với Thúy Vi từ hôm đó đến nay. Sở thị

tam hùng đã trở về Triết Giang đưa thuộc hạ lên tham chiến. Họ đến nơi vào buổi chiều cùng ngày. Thai nhi đã đến tháng thứ sáu nên Thúy Vi đành ở lại, chỉ mình Bích Vân theo Vô Hối đến đây.

Tối nay, hai người ngồi bên lan can lâu ngắm trăng vàng, ôn lại kỷ niệm cũ. Đầu canh bam Vô Hối bỗng nàng trên đôi tay mạnh mẽ mang vào phòng.

Từ ngày cưới đến nay, họ đã nhiều lần tìm đến nhau nhưng không hề biết chán. Đêm nay cũng vậy, thân hình ngà ngọc của Bích Vân lại mời mọc khách đa tình. Nàng uốn mình cười khúc khích:

- Tướng công không để dành sức lực để ngày mai chiến đấu với quần ma hay sao ?

oOo

Sáng ngày rằm tháng tám, lực lượng Đào Môn và Chí Tôn Cung qua sông hợp nhất với các phái khác. Quần hào thấy có mặt Tam Tuyệt Thiên Tôn và Chí Tôn cung chủ, phấn khởi đón chào.

Liễu Không đại sư hoan hỉ nói.

- A di đà phật ! Đã có ngọc giá của Hách thí chủ và Sở cung chủ ở đây thì còn sợ gì lũ tà ma nữa.

Thiên Tôn cười khanh khách bảo:

- Đại sư quá lời, lão phu như gỗ mục, khí lực sa sút. Nếu gặp các đại ma vương như Cương Thi Chân Nhân, Thiên Cầm Tôn Giả, Huyết Ảnh Thần Ma hoặc Quỷ Địch Tú Sĩ thì chỉ e chẳng qua nổi trăm chiêu.

Liễu Không biến sắc:.

- Lẽ nào tứ đại ma vương còn tại thế ?

Thiên Tôn cười mát:

- Họ chỉ hơn lão phu mấy tuổi, lẽ nào lại chết sớm như vậy ? Nếu Long Phụng Bang không y vào mấy lão ma vương này thì đâu đại gì đem thân nạp mạng.

Chí Tôn cung chủ đỡ lời:

- Huyết Ảnh Thần Ma là sư tổ của Phượng Hoàng Tiên Cơ. Cương Thi Chân Nhân là sư phụ Song Thần. Còn Quỷ Địch Tú Sĩ chính là sư thúc của Sơn Đông Quái Lão.

Quần hào chấn động, không ngờ cục diện lại hiểm nghèo như vậy.

Thái Cực Kiếm nghiêng răng bảo:

- Cùng lắm thì chúng ta chia nhau giáp công, đổi mạng với bọn ma vương.
Mọi người đồng thanh giơ nắm tay thề quyết tử.

Thiên Tôn trấn an họ:.

- Trong phe chúng ta còn có một đại cao thủ kiệt xuất, thừa sức đối đầu với bọn ma vương, chứ vị yên tâm.

Họ đâu biết rằng bản lĩnh Vô Hối giờ đây còn cao cường hơn cả sư phụ mình nên không nghĩ đến chằng.

Kim Kiếm Đồng Chính Lộc định bảo thì Thiên Tôn cười lớn, bước đi mất.

Vô Hối dàn quân cạnh bờ sông, tỏ ý thà chết không lùi. Các phái bố trí hai bên, tạo thành hình cánh nhọn, nhường cho Long Phụng Bang vùng đất phía bắc.

Giữa giờ thìn, khi ánh thái dương vừa kịp làm nóng bãi cát vàng dưới chân thì quần ma xuất hiện. Về quân số, mỗi bên đều có hơn ngàn cao thủ nên cân sức. Nhưng sự có mặt của một đạo nhân gầy như que củi, tóc bạc trắng tương phản với bộ bào đen bóng khiến quần hào lo ngại. Họ thầm đoán ra lão là Cương Thi Chân Nhân một trong tứ đại ma vương.

Tam Tuyệt Thiên Tôn cười khanh khách bảo:

- Không ngờ lão ma vương người còn sống dai hơn lão phu nữa.

Chân Nhân cười hăng hắc đáp:

- Bốn mươi năm trước sư phụ người còn nợ lão phu một đạo Vô Hình Chỉ. Để xem người có trả nổi không.

Hỏa Thần kể vai sư phụ nói nhỏ, Chân Nhân chiếu đôi quỷ nhãn xanh lè vào mặt Vô Hối hỏi:

- Chính người đã chặt tay Mao Thu đấy phải không ?

Vô Hối cao ngạo đáp:

- Kể cả thủ cấp của lão ta cũng dám chặt như thường.

Cương Thi Chân Nhân bị khích nộ gầm lên:

- Tiểu oa nhi, lão phu sẽ hóa kiếp người trước.

Vô Hối thản nhiên bước tới. Chàng không rút đao mà dương song thủ, dùng pho Huyết Ảnh Đại Bát Thức tấn công.

Pho trảo pháp này do Phụng Hoàng Tẩu, sư huynh của Huyết Ảnh Thần Ma sáng tạo ra. Lão điên này cũng là bậc kỳ tài nên chiêu thức cực kỳ ảo diệu.

Hơn nữa, mười ngón tay Vô Hối chia ra lại có thể bắt ngờ xạ hai đạo Vô Hình Chỉ. Cương Thi Chân Nhân dù toàn thân cứng rắn như thép nhưng đôi mắt vẫn là chỗ nhược.

Lão ma vương thân pháp khinh linh, dập dờ như bóng oan hồn lượn quanh đối thủ. Song chưởng của lão một nóng một lạnh biến hóa và mạnh như bão tố.

Vô Hối tự lượng sức, không va chạm trực tiếp và chỉ tận dụng trảo pháp quý dị để đỡ đòn.

Đã gần trăm chiêu mà Chân Nhân vẫn chưa giết được tên oắt con kia. Lão giận dữ dùng đến sát chiêu. Hai luồng chưởng phong xanh đỏ liên tiếp giáng vào trảo ảnh, khóa chặt mọi đường trốn thoát, bức bách Vô Hối phải đối chưởng.

Chàng cắn răng đánh chiêu huyết ảnh. Trảo kinh vun vút rạch nát màn chưởng phong ập đến. Chân Nhân nhếch mép cười gian hiểm, mặc cho song trảo chụp vào ngực mình. Từ ngón tay trở lão, một đạo chỉ kinh đỏ rực xạ vào bụng dưới đối phương. Chắc lão đã được đồ đệ báo trước rằng Vô Hối có hai mảnh da giao long bảo vệ lưng và ngực nên mới tấn công vào chỗ thấp hơn.

Chỉ kinh xuyên thủng và đốt cháy lớp áo trước bụng Vô Hối. Mùi vải lụa khét lẹt bay ra, khói tỏa mù mịt. Nhưng lão chưa kịp đắc ý thì Vô Hình Chỉ đã nhắm vào mắt trái bắn vào.

Cương Thi Chân Nhân thân công tuyệt thế, chung quanh thân lúc nào cũng có luồng cương khí bao phủ. Vì vậy lão đã phát hiện mình bị ám toán, nghiêng đầu né tránh.

Chỉ kinh không trúng mắt mà chỉ xuyên thủng vành tai chân nhân. Cũng như tròng mắt, tai người mỏng manh vì không có cơ bắp mà dồn chân khí vào.

Chân Nhân đau đớn rú lên, lướt về phía sau để tránh đạo chỉ phong thứ hai.

Quần hào không ngờ Vô Hối lại đã thương được lão ma vương khét tiếng. Họ reo hò vang dội.

Lão ma giận tím mặt nhưng vẫn chưa dám tái chiến vì chẳng hiểu sao bụng Vô Hối lại không thủng vì Xích Hỏa Chỉ.

Sơn Đông Quái Lão là người cơ trí nên nhận ra nguyên do, lão nhắc nhở:

- Sư thúc, tiểu tử gian xảo kia đã buộc cả hai mảnh da giao long vào thân trước.

Hứa Phong đoán không sai. Trong trận đấu này, sau lưng chàng luôn có đồng đạo bảo vệ nên không sợ bị tập hậu. Do đó, chàng buộc cả ra phía trước che luôn hạ thể.

Tam Tuyệt Thiên Tôn mỉa mai:

- Có lẽ Chân Nhân nên đổi danh hiệu thành Độc Nhĩ Cương Thi đi mới phải đạo.

Lão ma vương cười ghê rợn, chậm rãi bước đến, song thủ nổi lên hai màu đỏ, xanh rõ rệt. Tăm đạo bào đen bóng vốn là bảo vật hãn thế, căng phồng chân khí. Lúc này dẫu có bảo đao thần kiếm cũng chẳng mong đâm thủng được.

Vô Hối tháo Bàn Long Đao, bảo nguyên thủ nhất đợi chờ. Chân Nhân vừa vung chưởng thì chân chàng bốc lên không trung, xuất thiêu thứ bảy trong Thái Dương kiếm pháp. Nhạc phụ chàng đã nói chiêu này có tên là Thái Dương tây trầm.

Lưỡi đao xanh biếc phong tỏa toàn bộ thân đối thủ. Chân Nhân vẩy song thủ, mười tám vòng hào quang rực rỡ nối nhau đập vào màn đao ảnh.

Vô Hối thấy thân đao chấn động dữ dội, thân hình chàng bị chặn đứng lại chỉ sau mười sáu lần va chạm. Đường đao rời rạc, đao quang mờ nhạt nên hai vòng xanh đỏ cuối cùng xuyên qua định bóp nát đầu chàng.

Vô Hối phản ứng cực kỳ thần tốc, chàng vươn tả thủ vỗ một đạo chưởng cách không vào chưởng kinh của Chân Nhân mượn sức bẩy thẳng lên cao hơn nữa.

Lúc này thân hình Vô Hối trông trái như con chim tội nghiệp làm bia cho các xạ thủ. Lão ma đắc ý búng liên tiếp tám đạo chỉ phong nóng bỏng, nhằm vào thủ cấp và hai chân đối phương.

Công lực của lão có đến bảy mươi năm tu vi nên chỉ kinh hùng mạnh, xé không gian rít lên nghe rợn người.

Vô Hối hít một hơi đầy chân khí, vận đủ mười hai thành công lực đánh chiêu Tử Trúc nhất kiếm. Đao kinh cuộn cuộn như bão tố, thổi tắt chỉ phong, chụp xuống đầu Chân Nhân. Tầm khống chế của chiêu này rộng đến hai trượng vuông nên đối thủ có muốn lùi cũng không kịp.

Lão ma không ngờ trên đời lại có chiêu thức khủng khiếp như vậy, cả kinh vỡ liền sáu chưởng ngàn cân, rồi đảo bộ lùi nhanh. Nhưng chưởng kinh chạm phải đao quang biến mất tăm như kim rơi đáy hồ. Lão biết nguy, nhún chân đào tẩu.

Lưỡi đao ập đến không phá được bảo y và xương đầu nên chỉ tiện đứt râu tóc cùng chót mũi Chân Nhân. Lão ma vương kinh hoàng chạy về phía hai đồ đệ.

Thiên Tôn biết đã đến thời cơ, phát tay, quát lớn:

- Tiến lên tiêu diệt quần ma !

Cương Thi Chân Nhân đã thảm bại mà bọn Song Thần phong hê bối rồi, hoảng loạn, vẫn ra lệnh cho bang chúng ủa ra.

Thiên Tôn đón đánh Cương Thi Chân Nhân cùng các chưởng môn chọn bọn đầu sỏ Long Phụng Bang. Hỏa thần và Quái lão dù chỉ còn một tay nhưng vẫn chống trả quyết liệt. Trong cuộc loạn chiến hai phe lẫn lộn nên không thể dùng cung tên hay hỏa đạn. Vô Hối hiểu rõ tâm địa của bọn ma quỷ nên không yên lòng, đứng quan sát địa hình xung quanh.

Bích Vân dù cảm hận Quái lão đến xương, muốn nhảy đến giáp chiến nhưng thấy Vô Hối vẫn bất động. Nàng hiểu cục diện còn nhiều bất ngờ nên ở lại cạnh chàng. Nhờ cảnh giác như vậy nên hai người đã phát hiện một đám mây kỳ lạ gồm hàng vạn con chim nhỏ đang bay đến. Chàng nhớ đến ba lão ma vương còn lại, vội quát vang như sấm:

- Quần hào mau lui lại sát bờ sông !

Họ rất kính phục chàng nên vừa đánh vừa rút về phía ba trăm cao thủ Dao Môn đang giữ mặt sau.

Toán môn đồ Long Phụng Bang hứng chí đuổi theo, định dồn phe đối phương lọt xuống sông.

Thấy phe mình đã về cả, chàng hô lớn:

- Ném !

Ba trăm nhân thủ Cửu Đường vung tay, hỏa đạn rơi vào hàng ngũ địch nhân, nổ vang trời.

Hỏa Thần không ngờ bọn Vô Hối lại dùng cách gây ông đập lưng ông, mang hỏa khí tiêu diệt phe mình. Từ ngày lão mất một tay không còn chế tạo được hỏa đạn nữa, đành cay đắng đứng nghe những tiếng nổ long trời.

Chỉ sau hai đợt tung hỏa đạn, đã có mấy trăm tên Long Phụng Bang bỏ mạng. Chúng sợ hãi lùi lại.

Hình Thiết Hán chỉ làm được hơn sáu trăm viên, nay đã dùng hết, chỉ sót lại mười viên trong túi Bích Vân.

Tiếng nổ vừa dứt thì đàn chim sa xuống, dường như có người điều khiển nên chúng chỉ nhắm vào đầu hào kiệt võ lâm mà tấn công.

Loài chim hung dữ này thân chỉ lớn bằng con chim sẻ nhưng sải cánh rộng hơn nên sức bay rất nhanh. Mỏ của nó dài bằng ngón tay, đục thủng cả gỗ.

Thiên Tôn gầm lên:

- Hợp chưởng !

Hơn ngàn người vung song thủ cố đẩy bạt đàn chim. Chúng chẳng hề hấn gì, nương theo chưởng phong mà bốc lên.

Vô Hối nhân cơ hội này, gạt lấy túi vải bên hông Bích Vân, tung một viên hỏa đạn vào giữa đàn chim. Chàng dùng viên kế tiếp va chạm, cả hai nổ vang rền.

Mấy trăm con rơi xuống như lá rụng. Sau năm lần như vậy, đàn chim chết hết một phần tư. Tiếng nổ làm chúng sợ hãi kéo nhau bay mất.

Bọn Phụng Hoàng Tiên Cơ thấy Điều trận thất bại, ra lệnh rút quân.

Quần hùng đuổi theo truy sát, giết được thêm mấy trăm tên nữa. Nhưng bọn đầu sỏ đã thoát thân. Mọi người hân hoan reo hò vang dội cả mặt nước sông Hoài, hết lời tán dương tài trí của Vô Hối.

Chàng nghiêm giọng bảo:

- Chỉ mới có hai lão ma vương xuất hiện mà chúng ta đã khốn đốn như vậy. Nếu cả bốn ra mặt thì cục diện còn hung hiểm hơn. Nửa tháng nữa chúng ta sẽ phản công đánh thẳng vào sào huyệt của chúng ở Lũng Hà. Hào kiệt nào muốn tham gia, xin đến Tung Dương chờ đợi.

Sau chiến thắng oanh liệt, đám hào khách võ lâm phấn khởi, hứa sẽ có mặt. Bốn phát Nga Mi, Không Động, Điểm Thương, Hoa Sơn ở xa không về nữa mà đi thẳng đến Thiếu Lâm Tự tá túc. Chí Tôn Cung thì về hồ Phiêu Dương làm khách của Vô Hối.

oOo

Nhưng chỉ tám ngày sau, CươngThi Chân Nhân đã gửi thư thách thức Tam Tuyệt Thiên Tôn phá Cương Thi Tiểu Trận của lão. Đấu trường sẽ ở ngay chân núi Ngọc Nữ Phong của Võ Đương, cũng nằm trong rặng Tung Sơn. Chân Nhân rất xảo quyệt nên không khiêu chiến với Vô Hối. Tuổi chàng còn trẻ, dẫu có từ chối cũng chẳng sao. Trái lại Hách Âu Kỳ danh vang thiên hạ, không thể muối mặt được.

Thiên Tôn nhận lời nhưng với một điều kiện là nếu ông thắng trận, Chân Nhân phải thoái xuất giang hồ, không được hỗ trợ bọn Song Thần nữa.

Lão ma vương đồng ý, nhờ Cái Bang loan báo tin này trên khắp giang hồ, mời mọi người đến quan chiến vào sáng ngày mười hai tháng chín.

Hào kiệt thiên hạ tất nhiên không hề bỏ lỡ trận đấu hiếm có, họ lũ lượt lên đường, lòng chuộng võ và hiếu kỳ đã hối thúc họ. Ai cũng hiểu rằng người phá trận sẽ là Vô Hối. Chính Chân Nhân cũng dự đoán điều này. Lão ma muốn trả mối hận Hoàng Sa Than.

Lực lượng quần hào ở Tung Sơn rất đông nên Vô Hối không đem theo cao thủ Cừu Đường. Chàng sợ bọn Song Thần thừa cơ tập kích tổng đàn lần nữa.

Sau khi bố trí xong việc phòng thủ, Vô Hối theo Thiên Tôn và nhạc phụ, Chí Tôn Cung chủ, đến Tung Sơn phò ược. Bích Vân, Côn Linh được tháp tùng. Họ đến Ngọc Nữ Phong, cứ địa của phái Võ Đang trước kỳ hạn hai ngày.

Chưởng môn các phái đã tụ tập đông đủ. Thái Cực Kiếm Cam Tất Thắng tươi cười chào đón, mời vào khánh xá nắm bên hữu Ngọc Hư Cung. Môn quy của Võ Đang không kiêng rượu thịt nên bàn việc đầy áp thức ăn. Hồ Lô Cái cười khà khà bảo:

- Lão mũi trâu họ Cam này quả là biết điều.

Liễu Không đại sư, phương trượng Thiếu Lâm cũng ngồi chung bàn, cạnh Thái Cực Kiếm và Vô Trần sư thái. Trước mặt họ là mâm cơm chay.

Đại sư hỏi:

- A di đà phật ! Chẳng hay Hách lão thí chủ có thể nói qua về sự lợi hại của Cương Thi Tiểu Trận cho bọn lão nạp nghe được không ?

Thiên Tôn cạn chén, nghiêm giọng bảo:

- Bốn mươi năm trước, tiên sư là Thái Âm Lão Nhân đã một lần phá trận này. Hình thức chúng giống như Thập Bát La Hán trận của Thiếu Lâm nhưng mười tám Cương Thi toàn thân không sợ đao thương, bộ pháp quỷ mị, song trảo tảo kỳ độc, trảo kinh tỏa mùi hôi hám khó chịu.

Thiểm Điện Quyền Lê Quân Phi, chưởng môn phái Không Động kinh hãi nói:

- Trận pháp lợi hại như vậy, lệnh sư phá bằng cách nào ?

Thiên Tôn cảm khái đáp:

- Tiên sư công lực thông thần nên không bị tổn thương nhưng cũng chẳng hạ được bọn Cương Thi. Người có cách thoát ra nhưng vì thanh danh nên cố cầm cự. Cuối cùng, có một kỳ nhân dạy cho một chiêu tuyệt đao Họa Long Vô Nhãn và cấm không được truyền lại cho bất cứ ai. Tiên sư dùng chiêu ấy đâm mù mắt bọn cương thi phá tan trận pháp.

Mọi người ô lên thán phục. Thái Cực Kiếm hỏi lại:

- Thế sau này lệnh sư có đoán ra vị kỳ nhân ấy là ai không ?

Thiên Tôn tư lự:

- Tiên sư nghi người ấy là Thiên Long Đao Công Tôn Cẩn, nội tổ của Công Tôn Hữu Lượng nhưng tìm mãi không gặp. Lão phu cũng đã thử tài Nhất Đao mà không thấy y sử dụng chiêu này. Nói chung, Thiên Long đao pháp là lợi hại nhưng không thể có thiên kỳ tuyệt là Họa Long Vô Nhãn.

Vô Hối biết ông nói đúng. Khi trở thành môn chủ Đao Môn, chàng đã học hỏi qua pho Thiên Long đao pháp và thấy nó kém xa tuyệt học Thanh Quang La Vĩng của ân sư.

Liễu Không đại sư lo lắng hỏi:

- Vậy lão thí chủ định đối phó làm sao ?

Thiên Tôn cười nhạt đáp:

- Lão phu sẽ [iều mạng già phá trận, ở tuổi này dẫu chết cũng vừa.

Vô Hối cứ đình ninh rằng mình sẽ thay ân sư xuất thủ, nào ngờ ông đã biết trước hiểm nguy, không để chàng phá trận.

Chàng nghẹn ngào thưa:

- Đồ nhi xin được phép thay mặt người vào trận. Công lực người đã san sẻ cho đồ nhi, đâu còn được như xưa nữa ?

Thiên Tôn dịu dàng bảo:

- Sư phụ tuy mang danh thiên hạ đệ nhất tà nhưng cũng không thoát khỏi cái lụy vì thanh danh. Khách giang hồ thường chết vì cái mà mình cố tạo dựng nên. Hối nhi còn trẻ, tiền đồ còn dài, hãy giết lão ma trả thù cho ta là được rồi.

Vô Hối nuốt lệ nói:

- Xin ân sư hãy ban thêm mười năm công lực nữa, đồ nhi tự tin sẽ phá được quỷ trận.

Hách lão gia lắc đầu:

- Phải qua thời hạn một năm, người mới có thể nhận thêm công lực, khiên cưỡng chỉ có hại mà thôi. Hơn nữa, sư tổ người năm ấy cũng có trên một giáp tý tu vi mà vẫn bó tay.

Nói xong, lão cười sang sảng, xua tay:

- Ý ta đã quyết, không được nói nữa. Giờ hãy vui say cho thỏa thích.

Dù cố gắng vui nhưng lòng mọi người nặng như đeo đá, uống rượu mà nghe đắng như uống thuốc.

Thiên Tôn ngà say vào đạo xá nghỉ ngơi. Vô Hối buồn bã vào phòng mình. Chàng suy nghĩ rất lâu, cố tìm cách cứu sư phụ. Sau mẹ chàng, ông là người thân thiết nhất. Ngoài tình sư đồ, chàng còn coi ông như thân phụ của mình.

Bích Vân cũng sầu muộn không kém, nàng ngồi ở cạnh giường lặng lẽ nhìn phu tướng. Vô Hối bảo nàng:

- Nương tử đi gọi Côn Linh cho ta.

Bích Vân bước ra. lát sau dẫn Tam Thủ Miêu vào. Gã cung kính đứng chờ lệnh.

Vô Hối nói:

- Đường chủ hãy an tọa và kể cho ta nghe những điều người biết được về cái chết của bổn tông tổ Công Tôn Cẩn

Côn Linh ngồi xuống ghế, chậm rãi thưa:

- Bẩm môn chủ, thuộc hạ nghe kể lại rằng lão thái gia đang luyện thần công, bị một con mèo nhảy vào người nên tẩu hỏa nhập ma, đột tử.

Mắt chàng sáng lên, tin rằng mình suy luận đúng hướng. Vô Hối hỏi thêm:

- Ngoài truyền thuyết đao phù, người còn để lại vật gì nữa không ?
- Thưa không.

Vô Hối cho gã lui rồi lấy đao phù ra xem xét. Chàng đặt nằm ngang ngón tay trở cân thử. Chuôi đao tròn, lớn hơn lưỡi đao và cùng một thứ kim loại nhưng xem ra lại nhẹ hơn nhiều. Chàng suy ra chuôi đao rỗng ruột, liền vặn mạnh. Quả nhiên hai phần lưỡi và cán gắn với nhau bằng những vòng răng. Trong khoảng tối là một cuộn giấy ố vàng.

Vô Hối mừng rỡ gọi Bích Vân đến xem. Đoạn đầu có bốn chữ nét lớn:

Công Tôn Thất Thức

Dưới là dòng chữ nhỏ:

“Phi duệ nhi bất truyền (Không phải con cháu thì không được truyền lại).

Và câu thứ hai là:

“Vị hữu tu vi tam thập niên, vô năng học đao chi (chưa có ba mươi năm tu vi, không học được đao pháp này)

Chàng đã hiểu ra nguyên do vì sao tuyệt học thất truyền. Khi tổ phụ Công Tôn Cảnh qua đời thì nội tổ chàng chưa đủ công lực học đao pháp gia truyền. Tổ phụ chàng chết đột ngột nên không kịp dặn lại nơi cất giấu đao phổ.

Vô Hối phát hiện chiêu Họa Long Vô Nhân chính là chiêu thứ tư. Chàng không có thời gian nên học chiêu này trước để đối phó với Cương Thi Tiểu Trận.

Đến tối hôm sau, chàng đã hoàn tất đao chiêu. Trừ Bích Vân, không ai biết tại sao chàng đóng kín cửa phòng, chỉ ra ngoài vào mỗi bữa ăn.

Vô Hối mời mọi người vào khách sảnh. Họ ngạc nhiên khi thấy Côn Linh bày ra những giá nến. Mỗi giá cắm hai ngọn gần nhau. Tổng cộng là ba mươi sáu ngọn.

Vô Hối tùm tùm cười bảo Thiên Tôn:

- Xin ân sư cứ xem như đây là mười tám Cương Thi. Người cứ sắp xếp quanh đồ nhi theo ý muốn.

Thiên Tôn dựa vào trí nhớ, đặt các giá nến vào các phương vị. Vô Hối đứng giữa nói:

- Xin chư vị chú ý !

Thanh Bàn Long Đao như tia chớp, bay lượn giữa trận pháp. Chỉ trong thời gian vài cái nháy mắt, hơn ba mươi ngọn tắt ngóm, chỉ còn bốn ngọn le lói.

Quần hào xúm lại xem, thấy tim nấn dứt đoạn. Họ trợn mắt kinh ngạc, hết lời tán dương.

Thiên Tôn hoan hỉ hỏi:

- Hối nhi học chiêu Họa Long Vô Nhãn này từ lúc nào ?

Vô Hối bèn kể lại việc chàng khám phá ra bí mật của đao phù.

Sáng hôm sau, quần hào kéo nhau xuống chân núi đợi chờ. Hào kiệt bốn phương cũng đã có mặt.

Không phải như trận Hoàng Sa Than, phải đem sinh mạng ra đặt cược. Lần này, họ chỉ là khách quan chiến. Do đó, người xem rất đông, nam phụ lão ấu đều đủ cả.

Đầu giờ ty, Cương Thi Chân Nhân và đám Cương Thi xuất hiện, ngoài ra không có ai khác. Vô Hối thầm lo ngại rằng bọn ma đầu đã kéo đến hồ Phiêu Dương.

Dung mạo Chân Nhân hôm nay thật khó coi. Lão đã cạo sạch những mảng râu tóc nam nhỏ còn sót lại dưới chiêu kiếm của Vô Hối. Chót mũi đã lành nhưng tai trái vẫn phải băng bó.

Chân Nhân cười ghê rợn hỏi:

- Hách Âu Kỳ, lão đã sẵn sàng chịu chết chưa ?

Vô Hối bước ra, mắt lạnh như sương, ngạo nghễ nói:

- Sư phụ ta thân phận tôn quý, đâu thềm ra tay với bọn nửa người nửa quỷ kia. Ta sẽ thay người phá trận.

Chân Nhân hài lòng:

- Tốt lắm, ta thanh toán tiểu oa nhi ngươi trước. Lão già kia để lần sau.

Lão phất tay ra hiệu, bọn Cương Thi đứng vào phương vị. Thân thể chúng cứng đờ, da mặt xám xịt nhưng thân pháp nhanh nhẹn và đôi nhãn thần xanh biếc đầy vẻ yêu tà.

Quần hào nhìn những bàn tay xương xẩu với móng dài tằm độc xanh lè, thầm lo ngại cho Vô Hối.

Chàng thản nhiên rút Bàn Long Đao bước đến. Trận pháp khởi động vây chàng vào giữa. Từng đợt sóng trào ập đến uy hiếp cả bốn hướng, không chừa một yếu huyệt nào trên thân Vô Hối. Chàng múa tít Bàn Long Đao phản kích.

Trảo ảnh, đao quang chạm nhau chan chát mà không ngón tay nào rơi rụng. Đã hai trăm chiêu trôi qua, chàng vẫn chưa phá trận. Pho đao pháp của Thiên Tôn và Thái

Dương Kiếm pháp của Vô Thánh chỉ giúp chàng bảo toàn sinh mạng trước vòng vây độc thảo.

Cương Thi Chân Nhân đắc ý ngửa mặt cười rộ:

- Lão phu không tin tiểu tử ngươi lại có được bản lĩnh như Thái Âm lão quỷ năm xưa.

Nào ngờ Vô Hối gầm lên vang dội, Bàn Long Đao hóa thành tia chớp điểm nhanh vào mắt bọn Cương Thi. Chỉ có mười hai tên trúng đao nhưng cũng đủ phá tan thế trận. Chúng đau đớn, điên cuồng vung kiếm đánh nhau, bất kể bạn thù.

Vô Hối tung mình ra khỏi trận, ôm đầu bình thản đứng nhìn bọn Cương Thi sát hại lẫn nhau, miệng cười điểm nụ cười ngạo nghễ.

Chân Nhân biến sắc rú lên, ra lệnh cho bọn chúng dừng tay. Nhưng mười hai cái xác mù lòa không còn tuân lệnh nữa. lát sau, cả mười tám tên gục xuống chết vì chất kỳ độc của móng tay đồng bọn.

Lão Ma Vương chết điếng người vì tâm huyết bao năm tan thành mây.

Tam Tuyệt Thiên Tôn ngửa mặt cười dài:

- Sao ? Giờ thì lão đã chịu thoát xuất giang hồ chưa ? Hay là muốn tái chiến với đồ nhi của lão phu lần nữa ?

Chán Nhân chán nản đáp:

- Trường Giang Hậu Lãng Thôi Tiên Lãng. Lão phu còn mặt mũi nào mà hùng dương danh nữa.

Vô Hối hỏi lão:

- Sao Chân Nhân đã dừng bị sư tổ của ta phá trận, lại dám đem trận pháp ra khiêu chiến ?

Chân Nhân bực tức đáp:

- Lão phu đã đoán ra có người chỉ điểm cho Thái Âm Lão Nhân, nếu không lão ta đã sớm hạ thủ, đâu cần phải phí sức đến hơn một canh giờ. Sư phụ ta bảo rằng chỉ có đao pháp của họ Công Tôn mới lợi hại đến mức ấy. Lão phu để tâm điều tra, phát hiện Công Tôn Trí và Hữu Lượng đều có đao pháp tầm thường nên cho rằng đã thất truyền. Gia quy của họ Công Tôn đã định rõ là không truyền lại người ngoài, vậy Thái Âm Lão Nhân có biết cũng không dám dạy cho họ Hách. Nào ngờ đến đời Vô Hối, đao pháp này lại xuất hiện.

Nói xong, lão phi thân đi mất.

Vô Hối nói với ân sư và nhạc phụ mối lo lắng của mình. Bọn họ gật mình, mau chóng cùng chàng trở lại tổng đàn Dao Môn.

Năm con tuấn mã phi nước đại được ba trăm dặm đã kiệt sức. Họ bỏ ngựa dùng khinh công lướt đi.

Vô Hối nắm tay Bích Vân còn Thiên Tôn và Sở cung chủ giúp đỡ Côn Linh. Mờ sáng họ đã về đến bờ bắc hồ Phiêu Dương.

--- o O o ---